

VIATGE A ÍNDIA

7-12-1975 a 23-04-1976

7 desembre de 1975

18 hores- Sortida des del port de Barcelona amb el vaixell *Karadeniz*. Som els únics passatgers a bord, a banda de la tripulació!

8 des.

Escala a Marsella de 6,30 h. A 18 h. : Abbaye St. Victor - Entrem a un cine i veiem L'arbre de Guernica. Pugen una parella molt jove de francesos. Van a fer un trekking a Nepal.

9 des.

Gènova de 7,30 a 13 h. : Spagna rossa . Finestres pintades.
La Corse!!
Al vaixell miirades insistents dels mariners turcs.

10 des.

Nàpols: 10 h.-15 h. Caòtic. Verges. Estampa dels llatins.
A la nit, amb el mar revolucionat, festa internacional espontània: whisky-avellanes-cigarrets turcs-música espanyola.

12 des.

Pireu: Arribem tard i només tenim 1 hora per passejar per la zona del port.
En *el Karadeniz* el menjar és molt bo i en quantitat en relació amb els preus. Com que som poquets passatgers sopem tots en una taula llarga amb el capità i altres alts càrrecs mariners. I després cafè turc amb tot el marro.
L'Alí, mariner mafiós ens canvia dòlars per lires i vol que li passem dos paquets a l'aduanera. No li passem. Tot el vaixell és un verdader magatzem de contrabando.

13 des.

Istanbul.
Sembla que en qüestió de mesos els preus pugen una barbaritat. Hotel Stop. Espectacle Freak bastant depriment. Tot tancat. Són les festes i maten bèns per Alà a les cases i als carrers.
Les companyies d'autobusos-fantasma resulten desconcertants: no se sap el dia que surt l'autobús ni cap on va (maybe, maybe).

14 des.

A les 4 h. del matí sortida des d'Istanbul amb la camioneta d'un iraní-armeni-francès-karateka. *Ha costat molt que acceptés portar-me doncs considera que per atravesar Turquia una dona representa un risc. Hauré d'anar tot el viatge d'incògnit, amagada radera.. Anem 5: el conductor, un francès, un italià, el Josep i jo*
Paisatges desèrtics. Molt fred i neu. La gent sembla violenta, dura i ingènua. Misèria. Faig un pipi a 15 ° sota 0.
Viatjant a la nit passem molt de tant en tant per algun cafè. Hi ha guàrdies armats. L'ambient és molt sinistre.
Per dormir no hi cabem tots a la camioneta. De les 2h. a les 6,30 h. seiem a un cafè rodejats de turcs que ens miren i ens pregunten.
Vaig al lavabo i un xaval de no sé quina edat perquè aquí tots semblen joves vells em segueix i se'm llença al damunt. Per sort un altre ha intuït la jugada i apareix en el moment oportú. De fet em salva.
Després, a la camioneta rebo una bronca de l'armeni (veus com les dones sou una nosa? I del Josep. (???). Em sembla que el francès i l'italià van ser respectuosos i no em van renyar.

15 des.

Fem l'altre meitat de Turquia. És com sortir d'un túnel. Paisatge muntanyós, prehistòric. Mont Ararat. Optimisme general.

Passem per l'antiga armènia i a 50 km. de la frontera russa.

Arribem a la frontera iraní. Torna a canviar tot, gent i cases. Dormim a Macou. Mengem cholo kebab (arròs amb carn de bè). Segurament en menjarem per tot Pèrsia.

16 des.

Sortim cap a Teheran. Les cases són de terra, com les que fan els nens a la platja. Llops, bèns, camells i àguiles pel camí. Les dones van completament tapades.

País net, amable, ric i europeitzat fins a un cert punt. Camions i cases, tot adornat. Refinament artístic.

Arribada a Teheran. Tots els hotels plens. Només un hotel de 5 dòlars per cap. En Gil es porta molt bé. Descansem.

17 des.

Canviem d'hotel: Amirkabir (hotel per europeus). A Iran sembla que una dona pot caminar tranquil·la pel carrer. La circulació és encara més caòtica que a Nàpols.

Pels carrers de Teheran poden passar coses increïbles. Si et pares al carrer tothom es para, miren, pregunten,..

Carta a la família

La cosa ha sigut ràpida fins ara. Encara que estiguem parats a un lloc anem a un ritme de mil situacions per segon. En aquests països poden passar coses increïbles. El viatge marítim, tranquil, amb la típica festa amb els mariners . Les escales són al·lucinants: et passes 5 hores caminant, corrent per una ciutat, perdent-te pels carrers i després tornes al Karadeniz i et passes 5, 6 hores més assegut a una cadira.

Incomprensible la quantitat i qualitat del menjar en proporció al preu: amanides, tres plats a cada àpat i postre (fruita o pastels exquisits) i tè i galetes a les 5 h. de la tarda.

Hem vist 2 pel·lícules: "L' Arbre de Guernica" a Marsella i una de pirates (glups!) al vaixell.

A Estambul, un iraní-armeni-francès-karateka-pintor-play-boy-filòsof, amb camioneta, ens porta a nosaltres i a un francès i un italià fins a Teheran: tres dies de viatge. Travessem Turquia, blanca, desèrtica, coberta de neu. Passem per l'antiga Armènia, a 50 km. de la frontera russa. Passem la frontera. Una simple línia i canvia tot. A Iran la gent, les cases, els cotxes, tot s'dorna. El Sha, en pintura, fotografies, estatuetes, està pels carrers, per les cases i les botigues. Pèrsia té tot l'encant de les mil i una nits amb els avantatges del món occidental..

Els ulls de les dones són impressionants. La resta queda tapada per una mena de sari que s'aguanten amb les dents.

Els carrers de Teheran no estalvien llums ni colors. Hem de tancar els ulls per no comprar-ho tot.

Un camioner portava escrit a la part de darrera del seu camió: "Soc l'heroi, el rei de la superfície dels mars, però he donat el meu cor als déus per arribar al més enllà"

Demà o demà passat continuarem. Anem encara amb el francès i l'italià.

18 des.

Comprem alguna coseta. Gigi regateja com un autèntic professional. S'ha de regatejar per tot. Trobada amb iraní i indis. Comprem bitllets per Isfahan.

Tot és igual o més car que a Espanya.

Al migdia mengem patates, faves i pinxos morunos pel carrer i bebem sucs de fruita.

Hem vist el Mont Ararat de 5600 mts i a la ruta que hem fet hem pujat fins a 3000 mts. a 15 graus sota zero.

19 des.

Anem a un "free lunch" en el "sik temple" invitats pels indis ("God is one"). Arribem tard i ens perdem l'oració. Homes i dones separats sentats a terra en fila, mengen. Ens fan treure les sabates i cobrir el cap. No et miren com a estrany. L'indi grasset ens porta a la seva "cova". Paguen 4000 rials al mes per viure tres persones en una habitació infecta.

Continua fent molt fred.

20 des.

Deixem Teheran a les 7,30 h. camí d'Isfahan. La companyia Peyma té molt bons autocars. Ens donen aigua, bombons i taronjada. Arribem a les 14,30 h.

La gent molt mirona però amable. En Bernard s'ha hagut de quedar a Teheran. Anem amb en Gigi. Passegem pel bazar i un vellet molt peculiar ens ven 4 il·lustracions i ens regala caramels. Els homes fumen narguilés

21 des.

El bazar d'Isfahan és potser més barato que el de Teheran, però no comprem res. Entrem a una mesquita. Grandíols. Al terra, just a sota d'un gran bòveda hi ha una pedra de diferent color. Si piques de mans just damunt d'aquesta pedra, la ressonància es repeteix 7 vegades.

Agafem l'autobús a les 4 h. de la tarda fins a Kerman i hi arribem a les 4 h. de la nit. Fins a les 9 h. del matí esperem en un bar-çai i a l'estació d'autobús. Molt fred i mirades desagradables *dels homes embolicats amb capes*. Impossible dormir.

22 des.

Isfahan- Kerman amb bus: el desert. Kerman- Zahedan: aquí no hi ha ni carretera. L'autobús fins a Zahedan resulta molt cansat però simpàtic. Parem cada dos per tres. Pugem pobres a demanar i venedors de fruita. Pregària a Mahoma cada vegada abans de tornar a engegar. Com més s'avança cap a Orient es respira un ritme més lent . 500 km. de desert total. Fa agafar set . Veiem miratges. Arribem cap a les 7h. a Zahedan. Ens acompanyen gratis fins a l'estació de tren.

Dormim a Zahedan en un camping de luxe, prop de l'estació, on ens tornem a reunir amb en Bernard. El camping està ple d'europes de camí o de retorn de Pakistan.

Ens aturem a alguns poblets del desert. Ens donen aigua; és salada. Un laberint de carrers de línies absolutament irregulars amb cases de terra on apareixen forats que fan de porta, com les cases de sorra que fan els nens a la platja. Tot és ocre: la sorra, la terra, les cases. Ens miren amb curiositat però mantenint la seva dignitat, amb un distanciament educat.

23 des.

El tren surt amb retard, cap a les 10 h. del matí. Ens reunim tots els europeus (uns 15) en un compartiment . Mesura de protecció. El tren va carregat de contrabando. Els 100 kilòmetres fins la frontera els fem amb més de 4 hores. Parades interminables. Molta gent baixa i caminen durant estona al costat del tren. Apareixen de cop unes motos enormes pel desert seguint la marxa del tren. El tren s'atura i hi ha gent que baixa, parlen i algunes motos carreguen fins a tres persones més. Algunes motos desapareixen pel desert i altres continuen pel costat de la via. Primer pensem que passen contrabando. O que és un dels nombrosos happenings que es munten aquesta gent. Resulta que és per passar sense passaport.

Els pakistanís amb els seus vestits i capes damunt les motos resulten impressionants. Corregudes de la gent amunt i avall del tren, controls de policia. A les parades tothom baixa, se senten per terra, fan la pregària o es prenen un tchai.

Arribem a la frontera. Els policies d'aduana canten les excel·lències del hash. Al tren tothom fuma; és el primer producte nacional.

Dormim com podem. Cansanci general, però bon rotllo.

24 des.

Entre els pakistanís (*de fet aquests són beluches*) hi ha personatges molt interessants. Gent orgullosa i noble, de mirada recta, i sentit de l'humor. En una parada, mentre un home fa el pallasso amb dues caps buides fent veure que passa contrabando s'arma un jolgorio general mentre dos més s'escapen amb caixes plenes cap un altre cantó. Tothom córre cap a les caps buides i s'organitza un happening. Després tornen a seure tranquil.lament.

Ajudem a passar roba de contrabando. La policia gairebé destrossa els trens buscant la mercaderia.

Tenim gana i son. Arribem a Quetta a les 2h. de la nit.

Agafem un carro amb cavall (taxi) que ens porta a un hotel. El carrer està desert. Només soldats, que ens demanen els passaports. Sembla que van col.localar una bomba a l'estació el dia abans i avui hi ha "toque de queda"

El "manager" de l'hotel ens invita a un tè amb llet a les 3 h. de la matinada per celebrar el christmas. És cristià i acabem cantant el Jingle bells i el Fum,fum,fum.

25 des.

Passegem per Quetta. Tenim menys problemes dels que ens pensavem amb la gent, i més ajuda també. Hi ha com una mena de barraques sobre tarimes, al mig del carrer, on es pren tè i es fuma hash. I tot per un preu simbòlic.

26 des.

Dia speed.

Carta a la família

A mida que avances cap a Orient vas notant com canvia el ritme de vida. Una mica caòtic per nosaltres que no podem comprendre-ho tot, però senzill i reposat. Com si es visqués sempre en una contínua sobretaula. Orient és una vacuna eficaç contra la impaciència, els nervis i les neurosis.

Teheran-Isfahan-Kerman-Zahedan; vem arribar a la frontera pakistaní amb tres autobusos diferents. Nit a una estació d'autobús. Deserts amb miratges inclosos, sortides i postes de lluna i de sol, parades de l'autobús perquè pugin els pobres a demanar i les venedores de fruita. Pregàries a Mahoma cada vegada que torna a engegar l'autobús.

De Zahedan a Quetta 40 hores de tren. Per a major seguretat tots els europeus ens reunim en un mateix compartiment. Al tren tothom porta contrabando.

Pel mig del desert apareixen 20 motos que corren al costat del tren. El tren para. Tothom baixa. Alguns pugen a les motos (fins a 4 persones a cada moto) i s'endinsen al desert amb les capes voleiant. A les parades (de 2 o 3 hores) s'aprofita per prendre un tè damunt la sorra, pregar, escapar-se amb contrabando. També es pot assistir a un dels nombrosos happenings espontanis que organitzen els pakistanís. En un control de policia un home fa el pallasso amb 2 caixes buides fent veure que passa contrabando. S'organitza un jolgorio general. Tothom riu, corren cap a les caps, les llencen enlaire, juguen. i es veu a dos pakistanís escapant per una altra banda passant contrabando de veritat. Se n'en foten de la policia. És sorprenent el seu sentit de l'humor. Es veu misèria però ningú sembla infeliç. Els pakistanís són orgullosos, nobles i de mirada recta. Tenim menys problemes dels que ens pensavem.

Alguns et poden demostrar una mica de desconfiança, però normalment els hi agrada donar-te coses, parlar-te i preguntar-te. Una de les coses que els sembla interessar molt és si tenim fills i quan en tindrem i fins i tot on. La nit de Nadal, a les 2 h. un carro amb un cavall ens porta fins a un hotel. Estem a Quetta (Beluchistan). Celebrem un "happy christmas" amb l'amo de l'hotel que, d'amagat dels altres europeus (li queda molt poc tè i l'habitació és petita) ens invita a prendre un tè amb ell.

Pel carrer hi ha parades de tè i de hash, productes dels quals se senten molt orgullosos..Faig diari de viatge per recopilar dades i ordenar imatges i experiències

27 des.

Tren cap a Lahore. El tren ja ve ple de Karachi. Consequim un raconet de peu dret. Ens criden d'una punta del vagó perquè vagi a seure amb unes quantes dones. Mai més en tercera! Alguns moments de tensió per mirades i falta de lloc. *A un moment donat s'organitza una expedició de les dones formant una filera cap al water que està al final del vagó següent, ben acompanyades a cada extrem de la fila per un home. Saltem cossos i diferents obstacles tant d'anada com de tornada. Elles són tot somriure. Sento com la solidaritat femenina és una cosa molt especial i universal.* Al tren sembla que tothom es conforma amb mig metre quadrat per cargolar-se dins la seva capa i dormir. Dormir.. una de les coses que més aprecio des de que he sortit de Barcelona.

28 des.

El paisatge ha canviat. Comencem a veure arbres, riuets, gespa verda i brillant. Arribem a les 3 h. del migdia. Els taxistes s'abalancen com sempre. Anem al Suhail Hotel. Aconsellable només pel preu. Una mica fantasma. Has d'imposar-te o et prenen el pèl.

29 des.

Visitem el Museu de Lahore. Val la pena. Dinem força bé a l'estació. Passejar pel carrer no ofereix gaires encants. *A la nit els carrers estan absolutament foscos.*

30 des.

Agafem l'autobús fins a Wagha. És la frontera més divertida de totes, un passeig-gymkama enmig d'un ambient perfectament colonial. Passem molt bé totes les proves. Agafem l'autobús fins Amritsar.

La gent sembla més elegant, més organitzada.

El "Sik Temple", el Temple Daurat, ho és tot a Amritsar. En unes habitacions al voltant d'un pati deixen dormir gratis. Hi anem però no ens quedem a dormir (massa gent en una habitació). Anem a l'Hotel Wolga (4 rupies /persona amb regateig).

Quantitat de gent als carrers, cotxes, carros, bicicletes- Comencem a veure la figura típica de la misèria índia. Pells grises i aspres embolicades en quatre draps grisos i aspres i uns ulls grandíssims i llunyans.

31 des.

Agafem bitllets per marxar a Delhi demà. Aquesta vegada 2a. classe amb couchette.

Entrem al Golden Temple. És tota una institució, amb una perfecte organització. Treure's sabates i cobrir-se el cap. Les imatges del Guru Nanak, el temple en si i els fidels resulten bastant acaramelats. Ofrenes de guirnaldes. Uns músics canten sense gaire èmfasi, un sik ens dóna una pasta dolça. Molts fidels. Uns homes (segurament sacerdots) d'aspecte respectuós asseguts a terra llegint grans llibres en sales perfectament ambientades. És tot molt relaxant. Algunes gent es banya en el llac que rodeja el temple.

1 de gener

Happy New Year. Descubrim un parc amb arbres immensos, centenaris. Es comprèn que la gent els veneri.

Agafem el tren cap a Delhi. Viatge tranquil sense crits ni pudors i amb possibilitat d'estirar-te. Alguns siks, bastant repelents, fan l'anglès davant nostre.

2 gen.

Delhi. Mal rotllo amb taxis i hotels. Et volen fer pagar preus que no són els reals i si no t'agrada fota't. Per fi Hotel Bharat a Fathepuri. 6 rupies/person amb regateix.
Rosahana Garden: un oasi de pau.

3gen.

Bonic espectacle de la societat índia. Els saris. Bazar, bazar. Coneixem a Kumar.

4 gen.

Red Fort. Connought Place: la gespa és de tothom, del turista, del massatgista, del netejador de sabates, del pobre, del ric, del freak. Shambo! Shanka!

Visita d'en Kumar amb un amic, carregats de regals. En Kumar ens porta el llibre sagrat de la seva família. Molt antic, amb molt bones il·lustracions. Mil i un viatges per aconseguir bitllet. Punyetera burocràcia índia. No queden bitllets però descobrim que sempre deixen una reserva de 6 sleeping pels "foreigns". Un bon invent.

A la nit estic a més de 38 de febre. Natural! El mal de cap és insuportable. En Kumar i el seu amic ens ajuden molt. Em van a buscar medicaments. En Kumar diu que el seu pare és metge i ens refiem. Pà blanc anglès, pomes, alguna galeta i una pols blanca (*medicina ayurvèdica, suposem*).

5 gen

Tot el dia al llit, amb febre, a l'habitació. De dia hi ha soroll i de nit encara més. Tothom és al carrer en plena activitat a totes hores.

6 gen.

Agafem el tren a les 7 h. de la tarda. Ens separem d'en Gigi.
New Delhi-Madras: 2100 km. , 35 hores en tren, 560 ptes. Dos bitllets amb llitera.

7 gen.

Tren, tren, tren. Boscos i prats. Llàstima que fa mal el cul.

Carta a la família

Namasté. 500 milions d'indis i nosaltres us saludem.. Express a Madras. Portem unes 30 hores de tren. Només ens falten 10 hores. Avui celebrem el primer mes de viatge. Hem preferit travessar l'Índia d'una tirada. L'important és arribar a Auroville. Després veurem. Tenim la idea d'anar a Ceylan, però això depèn del temps, visats, etc.

Hem estat uns 4 dies a Delhi. Verdaderes lluites perquè no t'enganyin amb els preus, sempre regatejant. Soroll, molt soroll, sobretot de nit: cotxes, bocines, bicicletes, campanetes, cavalls, carros, scooters, crits, tambors, cants, pitos i flutes. New Delhi és molt més tranquil però no hi vem trobar hotel. Cossos grisos i ressecs embolicats dins d'uns quants draps grisos i ressecs, com estàtues de pedra, sempre al carrer, al mateix lloc, prenent el sol. Alguns ja ni demanen. Saris de seda preciosos. De tant en tant se t'enganxa un nen als pantalons i et segueix estona i estona repetint la mateixa cançoneta fins que l'espantes o li dones uns païses.

De dia tots els camps i boscos tenen una lluminositat especial. Com bona turista he estat una mica malalta. Em va agafar molt mal de cap i em vaig posar a 38 de febre. Uns amics indis van anar a buscar-me unes estranyes pocions. També em van posar a règim de pa anglès i pomes. El cas és que la meua malaltia només ha durat dos dies i estic la mar de bé. Els indis amics, apart d'acompanyar-nos a totes bandes ens han fet una col·lecció de regals que van des de penjolls, anells i segells, una armònica i un calendari. Això sí, per vint indis que et volen xuclar rúpies, sempre en trobes un que et dona fins la samarreta si en té.

El servei de trens és perfecte i baratíssim. Amb el carnet d'estudiant aconseguim el 50% de descompte.

A partir d'ara ens podeu escriure al Post-Office de Pondichery.

500 milions de records.

8 gen.

Madras. Quantitat de nens demanant a les estacions. El sol cau com una bofetada. L'Hotel Jothi està bé.

Carrers amples. Més misèria que en el nord però també més cultura. I sentiment d'identitat. Hi ha molt bones llibreries

9 gen.

Anem al consolat de Ceylan per treure'ns el visat. Fins dilluns estarà tancat.

Anem en taxi-bici fins al Trade Fair 76, una fira al·lucinant, comercial, i amb un cert caire pedagògic. Mostres d'art de totes les regions de l'Índia, espectacles de màgia (*n'hi ha un sorprenent en què sembla que desquartitzen elegantment a una nena i que suposem que està fet com amb un joc de miralls però no es veu la trampa per enlloc i això que estem en un tenderete petit*), stands dedicats a Gandhi, al treball de la dona, a les línies de tren (*hi ha unes maquetes increïbles*), atraccions (*la de la moto girant en una mena d'estructura cilíndrica amb un pontet a dalt d'on domines i "vius" de ple l'espectacle de la moto que de sobte et passa absolutament inclinada per davant dels nassos mentre tota l'estructura trontolola, és impressionant i aterroritzant*). Tot molt ben muntat i ple d'imaginació.

10 gen.

Ens informen d'autobusos a Pondichéry (diuen que és millor que el tren) Surten quasi cada mitja hora de la zona del port. Caminem hores i hores.

A Madras es menja millor que a Delhi.

Passem pel zoològic. Els animals són pocs i no gaire ben cuidats. Però els jardins i llacs estan molt bé.

(Carta Josep a pares)

Explicaré una mica de tot. Tot és impossible. Des de Teheran, on vàrem estar 5 dies, vem baixar cap al sud buscant una mica de calor, fins a Isfahan. Només un dia a un lloc on necessites una setmana. Si podeu buscar fotos d'Isfahan veureu només que maravelles arquitectòniques. Tot és correcte en una mesquita per donar-te la sensació de formiga davant, al costat, o a sota d'aquests edificis.

Isfahan-Kerman amb bus. El desert. Kerman-Zahedan (aquí no hi ha ni carretera). Zaheda-Quetta (Pakistan). El tren més increïble; tot ple de contrabando, policies, registres. Les persones del Beloutchistan són els millors contrabandistes del món.

Quetta-Lahore amb tren. Agressivitat. Heu de tenir en compte que un "blanc" és signe d'imperialisme i opressió. Els anglesos no es van lluir massa per aquí.

Lahore-Amritsar, la frontera més divertida, sembla una carrera d'obstacles.

Amritsar-Old Delhi, els trens indis són molt pràctics i barats.

New Delhi és per els burgesos indis a imatge d'un Londres utòpic. Mentre hi ha gent que viu al carrer i mora al carrer els senyors indis van de compres, prenen el tè i juguen amb els diners. Natural aquí cadascú està al seu lloc.

New Delhi-Madras, 2100 kilòmetres, 35 hores amb tren (560 ptes. Dos bitllets amb llitera).

Madras: de dia estem a 40 °, de nit potser a 15 o 20°. El canvi ha sigut molt fort. Aquí et pots imaginar com són les illes al Pacífic. És el tròpic amb tot el seu color, impossible explicar, l'aire del mar, el sol quan es pon és una gran tronja sobre la vegetació. Estem fent tràmits per poder entrar a Ceylan. Aquí dos espanyols som dos esquimals en el desert. Estem una mica cansats. Són més de trenta dies de viatge. El sud de l'Índia és molt acollidor.

11 gen.

Museum com a bons turistes. Val la pena el departament d'escultures de bronze. Passeig marítim. Uns nens ens tiren "la primera pedra".

12 gen.

Consulat de Ceylan. Has d'entrar dins de les 5 setmanes com a màxim després de fer-te el visat . Ens ho fan gratis per ser "l'any internacional de South Asia". Tornem al Trade Fair 76.

13 gen.

4 hores d'autobús (plè com és natural) fins a Pondichérry. La ciutat és amable. Santi, una nena guapíssima d'uns 6 anys, que viu al carrer, ens acompanya tota la tarda. *A Santi l'anirem trobant de tant en tant. Porta sempre el seu germanet penjat al coll, viu al carrer amb la seva família. És dolça i llesta. Li agrada estar amb nosaltres i li voldriem donar tot però tenim clar que no podem ni ho hem de fer. Li donem alguns diners i li comprem pastilles de sabó i menjar de tant en tant. Ens vol ensenyar algunes paraules tamils i el seu somriure és lluminós.*

14 gen.

Auroville-office. Ashram office. Too much office. Ens troben un lloc a una Guest House (de les moltes que hi ha a Pondichérry) de l'Ashram. Bona gent, servicials, però sembla que una mica obsessionats per l'organització. L'habitació costa 10 rúpies els dos i el menjar a l'ashram (inclòs a la força) unes 2 o 3 rúpies per cap. Les típiques normes: no fumar, treure's les sabates, no clavar claus a les parets.. Volem aconseguir una plaça a la Guest House d'Auroville. Betsy ens diu que podem agafar demà el "school bus" i connectar amb un tal Shyam Sunder.

15 gen.

Auroville.

A "Unité", una de les comunitats que conformen Auroville, en Shyam Sunder es mostra receptiu a la meua idea de l'estudi. Ens promet ajuda i ens presenta a Cérille, gata vella d'aquí a Auroville, una mica despistada, feliç dins del seu núvol Aurobindo-Mother i amb moltes ganes d'ajudar. Per estar aquí hem de treballar. Ens vol endossar a la construcció del Matrimandir. Diplomàticament ens neguem. El Josep consegueix contactar amb en Piero, arquitecte, per treballar al seu estudi. Trobem lloc a Inger's House, una habitació completament buida però neta i bé. Només falta trobar una feina per mí. Em recomanen preguntar a "Aspiration". Tornem a peu fins la carretera i després ens agafa un cotxe. De moment, així per sobre, sembla que tot s'està solucionant molt ràpid. Demà passat ens instal·lem.

Carta a la família

Després d'uns dies a Madras esperant que no fos festa (sempre pesquem les festes) per treure'ns el visat per Ceilan, Vem arribar abas d'ahir a Pondichérry. El visat no sabem si l'utilitzarem però sempre va bé. Estem a la regió del Tamil Nadou, amb una llengua i una cultura de les més antigues i riques, més conscienciades socialment i més anti-Indira i també més pobre. El "Monsieur, Madame, one rupie" és constant. Aquí tenen l'avantatge de que saben demanar en anglès i en francès, "gràcies" a que han sigut colonitzats pels dos països. Però si no és per demanar la gent no t'atabala tant amb preguntes com al Nord de l'Índia. A Madras, caminades de 7 hores pels carrers i sota el sol. Comencem a canviar de color.

A Pondichérry vàrem connectar primer amb les oficines d'Auroville. Ens van dir que si volíem estar al corrent de les activitats d'Auroville el millor era residir a la Guest House d'allà (auroville està a 10 km. de Pondychérry). La Guest House, però, estava plena. Al final, després de parlar amb gent i més gent ens vem plantar a Auroville amb l'autobús de l'escola (l'únic transport públic Pondichérry-Auroville) per veure si ens podien trobar un recó. Ens havien donat el nom d'algú que ens podia ajudar. Auroville, de moment,

està format per petites colònies amb noms tan evocadors com “Unité”, “Fraternité”, “Aspiration”, etc.. Algunes d’elles estan a una distància de mitja hora de camí (s’ha d’anar en bici). La majoria de les construccions són provisionals, fetes de bambú com les cases dels pobles del voltant.

Els hi vaig explicar més o menys les meves intencions i la necessitat d’instalar-nos allí lo abans possible. Quasi miraculosament vem trobar lloc a Inger’s House (cada lloc i cada cosa té el seu nom). Inger’s House té cinc habitacions (el tamany de la nostra és suficient) i és neta i fresca segons sembla.

Si vius a Auroville, a part de pagar alguna cosa per el dormir i el menjar (això ho sabrem demà) has de treballar.

Demà marxem cap a Auroville. Quan estiguem més centrats allà podré donar més detalls.

16 gen.

Són dies de festa. A la nit passegen a la deessa, tota il.luminada i l’acompanyen amb músiques. Lloguen bicicletes. Massa gran per mi. No puc ni engegar. Diuen que m’arreglaran el seient

17 gen.

Per la bicicleta aplacem l’anada a Auroville. A la tarda jo carrego amb les motxil.les a l’autobús i el Josep trasllada la bicicleta.

Primera posta de sol i sortida de lluna a Auroville, grans, rodons i taronges entre mig de les palmeres. A la casa hi han tres francesos, un gatet i uns quants ratolins.

18 gen.

Treballo al matí en la neteja del Matrimandir, treball voluntari al qual no assisteixen més de 20 persones. Després meditació (quatre persones!) que consisteix en l’audició, en cassette, d’unes paraules d’Aurobindo i música d’orgue interpretada per la Mare. Començo a aprendre a anar en bicicleta però continua essent massa gran per mi. Terrible mal al cul. Ve en Gigi.

19 gen.

Avui Mr. Suhan no ha estat tan amable. Semblava un empresari al qual li demanen augment de sou. Una mica de descontrol en quant al nostre treball. Al matí rasco pastanagues i raves a la cuina mentre el Josep està amb els encarregats de jardins.

Al migdia parlo amb en Rud, que és una mica “sociologiste” i que ha fet alguna cosa de sociologia per aquí Auroville. Quedem per demà. A la tarda caminem fins a Aspiration (tea shop) i no veiem gran cosa; es nota però un clima diferent de gent. La meva primera impressió és que les colònies estan bastant desconnectades entre si.

A la nit, animalets (o no sabem què) platejats i brillants com estrelles corren entre els arbres.

27 de gener

(carta Josep a pares)

Estem a 10 km. al nord de Pondichéry, al costat (2 km.) del mar de Bengala, per sota del tròpic de càncer, no tan lluny com sembla. A Auroville hi viuen uns 400 blancs i infinitat de tàmils (raça pre-ària del sud de l’Índia).

La nostra cas està feta amb sostre de palmeres en el qual habiten la més gran col.lecció d’insectes que hagi vist mai, junt amb musaranyes i esquiroles que es mengen fins i tot el tabac.

És una gran regió de llacs i camps d’arròs. El sol hi pica de ple i un vent marí bufa constantment. Ens estarem aquí uns 30 dies més, encara que no es pot dir mai res segur de cap lloc.

Els bous o cebús porten una banya de cada color amb campanetes.

El menjar indi consisteix en un plat d'arròs blanc i infinitat de salses picants. Cada menjar és una suada. Per 21 ptes. quedes tip per tot el dia.

A la casa vivim un gatet, dos gossos, dos nens, la mare dels nens, 3 francesos, els animals del sostre i nosaltres dos.

Al costat hi ha un poble que es diu "Kottakarai". Cada dia a les 6 h. d'el matí engeguen tots els transistors i tot el poble surt a treballar. Això no para fins que cau el sol. Estem aprenent a cantar en tamil.

1 febrer

(Carta a la família)

Auroville és desconcertant. És completament inútil arribar-hi amb qualsevol idea preconcebuda. El que ha vingut a quedar-se tota la vida es queda potser només un mes, el que ha vingut a passar 10 dies ja hi porta 6 anys, un que va venir a fer una tesi de teologia li va sortir una de sociologia. Potser em surti alguna coseta de teologia.

Si vols saber una cosa no la preguntis, és més, intenta no pensar-hi durant uns dies, i aleshores, com caigut del cel, algú vindrà a explicar-te el que tu volies.

La idea de fer un estudi sobre els habitants d'Auroville me l'he hagut de treure del cap. Una enquesta a Auroville és tan impensable de moment com una vaca sagrada als jardins del Pg. General Mola. Sobre l'organització: potser després d'un any d'estar aquí sense preguntar m'enteraria d'alguna cosa.

Els únics treballs sociològics que existeixen sobre Auroville (fets per Aurovillians) són tres o quatre i els tinc ara a les meves mans. Trec apunts com una boja, intento connectar coses que llegeixo, que veig i que em diuen i només em queda invocar a la Mare Divina perquè em doni alguna idea.

De totes formes, de cara al treball no està tot perdut perquè hi han encara algunes possibilitats que em ronden pel cap. Hi ha gent que venen tres dies i fant tot un reportatge. Mentiders de merda, no saben res!

Vivim en una caseta d'aquestes que tothom ha somiat alguna vegada, amb una filera de margarites davant la nostra finestra, les palmeres, els carros que passen pel camí i els bous amb les banyes pintades de colors i la quantitat de flors maravoloses i els Tamils que canten al matí i els animals que canten a la nit i la lluna quan surt, tronja i plena, més gran que un dit i que un plat, potser com una sombrilla japonesa, i les làmpares de kerosen enceses per tota la casa.

Ara estem pintant la casa de blanc i encerant el terra d'un color vermell-marró. Els francesos que viuen amb nosaltres hi han posat tanta il·lusió que qualsevol els hi diu que no. Però fa molt bonic.

Tenim dos gossos i un gatet. Són moltes coses que et compensen d'altres com menjar arròs matí, tarda i nit, sentir parlar a les americanes del menjador, veure com les rates t'han foradat una bossa de pell per menjar unes molles de pa que hi havia dintre, anar a cagar a un forat a uns 25 m. de la casa que alimenta a milers de cuquets i mosques, una dotzena de moscardons, dos llangardaixos (que jo conegui) i una aranya que et queda just davant del nas quan deixones. D'aigua estem bé per això. Hi ha un poufont a uns quants metres de la casa on hi beuen les vaques, els indis s'hi renten els peus, les dones hi renten la roba i nosaltres també tenim el dret de fer tot això.

Com que he trigat bastant temps en escriure tornaré a fer-ho aviat perquè aquí ja no m'hi cap res. Demà anem a la vila (Pondichéry). Deixo un trosset de paper per dir-vos si he trobat alguna carta vostra o d'algú. No he trobat res. A veure si dieu alguna cosa. Fins aviat.

8 febrer

(Carta a la família)

Mentre em menjo una pasta índia us explicaré una mica la història d'Auroville; només arribar hem anat a parar al centre físic i espiritual d'Auroville, a on, repartides principalment en dues comunitats, viuen unes 50 persones.

El centre físic queda marcat per un gran arbre (un banyan).

El centre espiritual és el Matrimandir, el “temple” a la Mare Divina, que es va començar a construir l’any 71 i del qual es pot veure ja ara tota l’estructura que formarà la gran esfera amb la sala de meditació al centre. No s’ha utilitzat ni es pensa utilitzar cap màquina. Actualment, a uns 50 m. d’alçada, vint aurovilians, nois i noies, treballen en unes condicions bastant perilloses. Però la fe fa miracles. I l’evolució de la construcció del Matrimandir pot semblar un miracle. Relativament aprop hi ha la cuina on vaig a treballar alguns matins.

El treball aquí no se t’imposa com una condició (a Auroville no hi ha obligacions) però és la millor forma d’integració .

Dins del Yoga Integral de Sri Aurobindo a allò que a Espanya se’n diu “currar” aquí se’n diu sadhana individual i col·lectiu: el treball, en harmonia amb consciència i coneixement, conduirà a l’home a l’estat “supramental”. I s’ha de treballar de cara a que no només uns quants homes l’adquireixin, sinó la humanitat sencera. Amb això Aurobindo es manifesta com un verdader socialista de l’esperit.

Hi ha quasi 400 habitants a Auroville (sense comptar els dels pobles tamils) . A un lloc on la planificació no existeix (quan s’ha volgut aplicar per superar una crisi la planificació ha fracassat com si fos un cos estrany) veus com les dificultats van essent superades d’una manera totalment espontània, i no només superades sinó que es treballa sobre elles com a experiències. Cada una d’aquestes noves experiències provoca un fluid d’energia en la vida de les comunitats i d’Auroville en si, i porta a la gent a voler anar més enllà.

S’està portant a terme actualment tot un sistema econòmic gràcies al qual el diner ja no funciona dins d’Auroville. Explicar tot això demana moltes fulles. Poc a poc podré anar donant una idea. Ara estem principalment en una fase receptiva i d’assimilació.

Els gastos aquí no són excessius i renovar el visat per tres mesos més és un simple tràmit. Tot depèn de la nostra economia. En un viatge així 10 dolars et poden durar un dia o tota una setmana. Es pot dir que hem gastat una mica més d’una tercera part. Però l’experiència també ajuda a gastar menys.

Els nostres projectes tampoc són del tot segurs (ja us he dit que aquí la planificació no resulta). És probable que d’aquí a un dies ens traslladem a una casa (cabanya) a la platja, a Sérénité. És un ambient de gent mol diferent però molt interessant. A part d’aicò el lloc és paradisiac i els gastos totals poden arribar a 100 ptes. diàries.

Després potser de dues setmanes (qui sap si més?) anirem a Pondichéry, a l’Ashram, on hi ha moltes coses per veure, entre elles una immensa biblioteca. I després el nostre somni és deixar un marge de diners per veure el sud-oest de l’Índia (el somni culmina a les Muntanyes Blaves on viuen els “toddas”, una de les races espiritualment més evolucionades de la terra, i pujar fins al Nord de l’Índia, a l’Himalash Pradesh (als peus de l’Himalaya) i Kashmir, ja camí de retorn. Això ara no és més que una cadena de suposicions. Però tothom hi té dret. Records i fins ara.

Tatà (adéu)

? febrer

Carta Josep a pares

Demà passat ens traslladem a viure a la platja per uns 10 dies. Imagineu moltes palmeres (per variar), molta sorra, molts banyans (arbres gigantescos de cent anys vells), temples, llacs, vaques amb ulls intel·ligents, el mar amb “escualos” (taurons i altres) (no patiu, que només ens banyarem els peus), els pescadors més primers del món amb les barques més primes, els pobles tamils on la música sona de sol a sol, on tenen una cultura tan arrelada a la terra, on qualsevol collita de la cosa més pobre és celebrada com si hagués canviat el món.

Hem llegit que a Barcelona hi ha les manifestacions més grans des de la guerra, cuideu-vos!

Ahir va ser lluna plena i com és normal aquest dia els animalets no han parat en tota la nit. Portem 4 cafès i encara tenim son. Després dels dies a la platja tornarem a Pondichéry per arreglar els visats i perquè l’Anna tregui documentació de la biblioteca

Potser ja vaig dir fins a quin punt estan burocratitzats els indis, però és que penso que haurem de fer 7 cues, anar a 12 oficines, que et posin 32 tampons, total per renovar el visat dins d'aquest país sagrat un mes més.

24 febrer

(carta a la família)

Salut! Fins ara només l'Indian Express ens havia pogut donar alguna notícia de Barcelona. Les dues primeres parlant de les més grans manifestacions que s'havien vist des de la guerra civil, de caràcter separatista, i la tercera parlava d'una vaga de policies i bombers!!

Tenim por de que les notícies arribessin una mica deformades però la carta de la Magalí és encara més optimista que les quatre ratlles del diari. Tot això no ens resulta llunyà ni pels kilòmetres ni per falta d'interès sinó per l'insòlit de la situació. Imaginar-se una Barcelona com la que descriu la Magalí és difícil i fa posar una mica la pell de gallina. I és natural.

Corren per la terra vents d'"autonomització". A Auroville també es respira. Auroville depèn de l'Ashram econòmicament i burocràticament. Fa tres mesos un grup de gent d'Auroville, sota el nom de "Nouvelle Société" van fer un estatut on declaraven el seu desig d'independitzar-se de la "Sri Aurobindo Society". Després de fer aquest escrit van reunir a tots els Aurovillians i van demanar que es fes una votació per aprovar o no la "Nouvelle Société".

Com que això de les votacions pertany al "vell món" la gent es va desentendre una mica. Però amb tot això s'havia iniciat ja un judici entre Auroville i l'Ashram i la lluita havia començat. La cosa ha arribat fins al punt de que una sèrie de gent que fa 7 anys viuen i treballen a Auroville se'ls hi ha negat ara el visat amb l'excusa de problemes governatius. El tinglado està ara bastant embolicat i en tot l'assumpte la postura de l'ashram resulta molt poc "espiritual".

Resulta curiós que el propi Aurobindo digués: "Un moviment, en el cas d'un treball com el meu, significa la fundació d'una escola o d'una secta o de qualsevol altra maleïda història sense sentit. Això implica centenars o milers de gent inútil que es posen del teu cantó i venen a corrompre el treball o a reduir-lo a una farsa "pomposa" d'on la veritat que començava a esdevenir es retira en el secret i el silenci. Això és el que ha passat amb les religions i és la causa del seu fracàs". Ell va fundar l'Ashram i això és el que està passant.

Aquí a Sérénité, a la platja, es viu un ambient molt diferent del que vem viure en el centre, al Matrimandir. És una mica com estar de vacances encara que la majoria de la gent treballen per Auroville. Papa Charné, mig francès i mig tamil, de l'Ashram, jugador d'escacs i fabricant de delicioses confitures, té una petita colònia de cabanetes de palmeres a 50 m. del mar.

Una platja de més de 6 km. Des de la finestra veiem les barques, els pescadors i altres personatges de la platja, les sortides de sol i les de lluna per damunt del mar.

Collir petxines i cargols de mar, perseguir els crancs que ens entren a la casa, i cuinar (per fi una truita de patates i seba). I Electricitat! La primera bombeta des de fa un mes. I una taula amb un caixó més bò del que teniem al Centre. "Tot confort", flors i palmeres, les esquenes cremades pel sol, i en un petit moment de despiste a la platja un tamil s'endu les ulleres del Josep: 500 ptes., 10 dies d'espera, els vidres han de venir de Bombay! Encara uns dies aquí. I amb música d'ones com a fons, fins ara.

6 març

(Carta Josep a pares)

Abans d'ahit vàrem deixar la platja. Ens hem traslladat a la ciutat. Aquí estem fins passat el dia 15 que pensem traslladar-nos al nord, als Himalaies. No sabem el lloc (és clar!). Aquí encara no ha arribat l'estiu. No és una calor molt extrema: 36° al sol i 29° a l'ombra, però l'atmosfera que actua de filtre sí que és diferent. El sol penetra i ja he

canviat varies vegades de pell. Pondicherry és pitjor. El sol rebota a les parets blanques i amb hora i mitja a la intempèrie et quedes tonto. He llogat una bici. He après una mica el complicat esport de conduir per l'Índia, a adelantar carretes de bou (els bous i els ciclistes no estan en bones relacions, la cua te la poden passar per la cara tranquilament) i més coses.

A la platja queden els pescadors. Els taurons (que no medeixen més de metre i mig) són de carn molt dura i una vitalitat increïble. Els crancs vénen d'una altra galàxia. Les meduses són el més empenyador.

El visat el donen per tres mesos el que significa que quan comences a captar el país et foten fora. A Delhi mirarem de renovar per un mes com a mínim. Ara estem a meitat de gastos. La pròxima carta la faré des d'un lloc més tranquil, després del massatge que ens espera (2400 km.)

10 març

Carta a la família

Hem acabat "la tournée". Tornem a ser a Pondicherry a la mateixa Guest House de l'Ashram que havíem estat. Els ashramites continuen amb els seus vestits tan blancs com sempre. La Biblioteca ja és com mig casa meua, la casa més confortable que he tingut des de que vàrem marxar de Barcelona. I tranquil·la. Sense soroll apart dels rots de les dones que netegen. Aquí el rot és tota una institució.

Ara que s'acosta el moment de marxar descobreixo llibres i més llibres i ompló pàgines d'apunts. A vegades sembla que agafo el fil d'on podria sortir la tesi i m'entusiasmo amb un aspecte de l'estudi, però em costa cosir les idees, trobar el títol màgic. Per exemple: "L'ashram, una no-institució progressista en fase de regressió i institucionalització". Sobre els tamils de Pondicherry també hi hauria molt a dir: "Experiència de la progressiva disminució de la capacitat mental de l'indi del camp emigrat a la ciutat i servint en un restaurant (per exemple).

Algunes de les escenes de carrer de Pondicherry estan però plenes de vida: Hare Krishna!, altres plenes de gana, totes empapades en olor d'incens, de porc, de flors i de suor. La combinació de sol i menjar indi és explosiva. L'arròs del migdia queda eliminat a través dels poros només en un quart d'hora de camí fins a la pensió.

Han inaugurat un carrer tot asfaltat i maco, i per celebrar-ho han posat uns guàrdies urbans amb una caçadora i unes faldilletes curtes blanques, unes bambes, una gorreta vermella i ... uns mitjons vermells fins el genoll! I allà s'estan sota el sol que és l'únic que els hi fa cas

I per tot això del sol i per la nostra no-desintegració creiem aconsellable fugir cap el nord on diuen que bufen aires dels Himalaies. Aquesta idea d'anar a buscar nous aires dóna una força de treball que quasi es podria igualar a la que és normal a Barcelona.

En vista de que teníem una sèrie de llibres que se'ns feia difícil de portar, ens hem arriscat (però tot a la vida és un risc) a fer-los enviar a Barcelona a través de l'Ashram. Com que viatjaran en vaixell no es pot assegurar el resultat de la petita expedició, però a l'Ashram ens han donat paraula de que sempre arriba.

Potser més endavant us doni el nom d'una ciutat a la que em pogueu escriure. Fins que no tinguem la renovació del visat en mà és difícil determinar alguna cosa.

15 de març

Vem arribar a Auroville amb lluna plena, vem arribar a la platja amb lluna plena: la tercera i última lluna plena del Tamil Nadu.

Autobús de Pondicherry a Madras. 5 hores xafogoses. Agafem un hotel prop de l'estació sense finestres però amb un bon ventilador.

Sopem a un restaurant xinès: una petita festa per l'estómac i el paladar.

16 març

Madras. Dins del riu hi ha un cos d'un mort i uns nens ens criden perquè l'anem a veure, tots feliços ells de poder-nos impressionar.

Comprovem que els "Niños de Dios" han arribat fins i tot al Tami Nadu.

17 març

Amb un canadenc i un francès i tres o quatre indis, el viatge resulta menys fatigós mentalment.

19 març

Al tren un vagó es desenganxa. Arribem a New Delhi. Amb el canadenc i el francès agafem una habitació al Venus Hotel. Main Bazar és el barri dels freaks, no lluny de l'estació i de Connaught Place.

Trobem un magic bus que va fins a Kathmandú en 6 dies. Ens hi apuntem.

20 març

Aconsegüim el visat de Nepal el mateix matí. Ens decidim a comprar bitllets d'avió de tornada (fins a Paris) perquè si ho fas amb suficient antelació et surt força bé. Són 287\$ però l'agència et fa un descompte de 60\$. Tu els hi pagues els 287 i\$ i ells et tornen la resta en rupies (unes 500). A més té l'avantatge de que el pots utilitzar dins del termini d'un any. Dos o tres hores de les més burocratitzades que hem passat. Ens hem quedat sense ni un traveller i només amb 27 \$, els marcs i quantitat de rupies.

21 març

Sortim de Delhi a la 1 h. , amb el Magic Bus. Se li deu dir màgic per les robes índies que tapissen el sostre, els coixins per terra, la suspensió que falla, l'expectació que despertem entre els indis cada cop que parem a un poble a prendre un çai i, sobretot, per la quantitat de shiloms que s'arriben a fumar allà dins.

Arribem a les 6h. de la tarda davant del Taj Mahal i trepitgem el marbre blanc. Cap a les 8,30 el bus segueix camí i a les 2h. de la nit parem al costat de la carretera i fem la nostra primera dormida damunt la terra i sota les estrelles de la Mare índia.

Al matí ens despertem envoltats per prop d'una dotzena de personatges silenciosos, repartits per aquí i allà, amb un bastó a la ma, que ens miren encuriosits.

22 març

Seguim vençant obstacles, adelantant elefants, mig atropellant monos i vaques, superant passos estrets, barreres i camins pedregosos. Dormim sota les estrelles, com el dia anterior, una mica abans de Alahabad,

23 març

Arribem al Ganga, on la sorra és de plata i el vent bufa. L'autocar travessa un llarg i atrotinat pont indi mentre nosaltres el passem a peu. Arribada a Benarès. El cotxe aparca una mica lluny del centre. No continuarem fins divendres matí. S'ha d'arreglar lo de la suspensió. Anem al Mint House Motel on el lavabo és tan gran com una habitació i l'habitació en si ocupa el lloc de 2 o 3.

(Carta Josep a pares)

Estem aquí al cor del fanatisme religiós, la ciutat sacra per excel·lència, a la vora del riu més impressionant que he traspasat mai, on la sorra sembla cendra platejada. El Ganges és la columna vertebral d'Índia, encara que està "mal" colocada. Ha sigut i és avui font de vida per milions de persones. Fins fa dos segles era navegable fins a Delhi. Avui, analitzant la seva aigua, es pot dir que és completament pura, doncs té tots els elements que existeixen al llarg d'aquest país.

Vàrem deixar Pondichéry com si haguessin passat dos anys des de la nosta arribada. Hem passat altre cop per Madras-New Delhi. Hem agafat un magic bus que pensa arribar fins a Nepal (estem a Benarès arreglant la suspensió). Viatgem a dins 30 persones de diferents nacionalitats, colors, estatures, preus de sandàlies, tot diferent. Ve des de Stuttgart passant tot el calvari per Turquia-Iran-Pakistan-India. A molts llocs no es pot parar quasi a pixar o prendre un "txai". Hem arribat a comptar més de 200 persones (indis) mirant al voltant del cotxe com si fossim filmstars.

Doncs anem a Nepal a posar una mica d'oxígen al nostre atrotinat cervell. Després, des de Kathmandú baixarem cap a Delhi via Poona; i al International Palam Airoport agafarem el vol Delhi-París. Tot això quan haguem acabat les ganes d'estar a Nepal. Pensem arribar a Europa d'aquí a un mes.

24 març

Després de moltes voltes anem a parar al Ganga i als ghats. S'hi està bé. Molts sanyasin. Els carrers de Varanasi fan bona olor de menjar. Aquí s'estilen les patates. Els indis, com sempre; nosaltres, també.

25 març

Anem a Sarnath, centre budista, petit poble molt tranquil amb parcs i temples budistes diversos (birmà, xinès, tibetà,..), stupes, i una sèrie de gent, sobretot famílies refugiades, que viuen entorn d'aquests temples.

A Varanasi un comerciant de handicrafts "com no n'haurem trobat cap mai" ens consegueix vendre algunes coses

(Carta a la família)

Fa uns dies, quan vem arribar a Delhi teniem la intenció de renovar visat i pujar cap a Kashmir. Però ja sabeu que aquí les intencions són inútils. Els passos per carretera i fins i tot per aire fins a Kashmir estaven tallats pel mal temps. La gent que trobavem ens cantava les maravelles del Nepal i caminant pel carrer ens vem trobar un "Magic bus" que sortia cap a Kathmandú al cap de dos dies. Això ens solucionava també el problema d'haver d'esperar 15 dies a Delhi pel visat, lo qual suposava una fuga de capital bastant inútil. Un cop a Nepal et pots treure ttranquilament el visat per un mes a Índia. L'actual visat se'ns acaba el dia 30 i demà o demà passat passem la frontera, és a dir que l'hem apurat fins al màxim. Amb un matí ens vam treure el visat nepalí i, a la tarda en un "arranque" vem comprar dos bitllets d'avió fins a Paris, utilitzables dins del plaç d'un any. El preu normal del bitllet és de 290 \$, però com que es tracta d'un vol charter només costa 222\$ que són 68\$ de diferència. I perquè tot quedi a casa utilitzen un intel.ligent mecanisme. Tu pagues els 290 i ells et tornen la diferència en rúpies. Com que les rúpies no es poden treure d'Índia et veus obligat a gastar-les aquí. Ara doncs, després de pagar el bitllet, quasi no ens queden dòlars però tenim suficients rúpies com per fer el viatge a Nepal i acabar de gastar-les totes tranquilament. El sistema és prou pràctic si agafes el bitllet amb suficient antelació. Com a gurdaespatlles ens queden encara els marcs.

Només ara, després d'haver-ho passat, ens adonem de les peripècies del viatge d'anada. Una viatge de bojós. Viatjar per Índia és glòria si ho compares amb Turquia, Iran o Paquistan. I són masses les històries de violacions, robatoris, punyalades, bombes a autobusos que ens han explicat i que hem pogut olorar nosaltres mateixos. I ara que hem après a apreciar una mica més la nostra integritat ens resulta molt agradable pensar que volarem per damunt dels països islàmics.

Fins ara coneixiem sobretot l'Índia ferroviària. El Màgic bus per carretera, un autocar amb el sostre tapissat d'alfombres índies, coixins al fons del cotxe, dormint a l'aire lliure, adelantant elefants, esquivant monos, és també una bona experiència. Parar a prendre un tè significa reunir a tot el poble al voltant nostre, fins 200 persones amb els

ulls com tronjes, els nens davant de tot per no perdre's ni un dels nostres moviments, com si fossim una pel·lícula, tots callats i amb atenció i, en els moments de veritable emoció, aplaudint, cridant i saltant. Molts anys han de passar perquè aquests pobles i nosaltres ens puguem entendre realment.

El primer dia vem parar unes hores a Agra per poder trepitjar el marbre blanc del magnífic Taj Mahal. Abans d'ahir vem creuar el Ganges. Tota una expedició (l'autocar només amb el conductor i nosaltres a peu) per damunt de les fustes del pont que trontollen i d'una sorra fina, de plata, com mai no havíem vist. Dos dies a Benarès per arreglar la suspensió del cotxe que falla una mica i visitar la sacra ciutat. Aquesta és ja una altra història.

26 març

Sortim de Varanasi. La suspensió està arreglada d'un cantó però sembla que falla de l'altre. Efectivament, a la tarda arribem com podem a la primera ciutat, (Gorakhpur) perquè ens l'arreglin en un taller. Fins demà a les 10 h., res. Això significa buscar un hotel per dormir. "Full, full, full,..." Aquí pràcticament ningú parla anglès encara que volen fer veure que sí. Finalment trobem una mini-habitació amb dos finestres que donen a l'estació i al bazar, els dos punts més sorollosos de qualsevol ciutat o poble d'Índia. Durant la nit ens veiem atacats per veraders exèrcits de mosquits sanguinaris que no ens deixen dormir més de mitja hora seguida.

27 març

Ens passem tot el dia mig a l'autobús, mig al carrer esperant que arreglin el cotxe d'una punyatera vegada. Els indis rodegen l'autobús constantment. Chelo! Chelo! A dins fa una calda terrible. A fora, no saps on anar. Per fi a les 7,30 ens posem en marxa. El cotxe sembla que va bé. Però al cap d'uns 30 km., terrible!, s'ha trencat la peça .

Dormim al costat de l'autocar. Els mosquits segueixen fent de les seves. Una altra nit quasi sense dormir.

28 març

Amb el bus tornem a Gorakhpur a arreglar la peça. Sembla un malson. Gorakhpur no ofereix massa al·licients apart de moltes botigues de sarees (però no estem per comprar), pols i sol. Anem al cine a veure "Sri Ramanhuman" amb tots els seus déus de colors i monstres de plàstic. Ens diuen que el bus no estarà llest fins demà. Un altre cop a buscar hotel. Com sempre ens barallem amb el manager pel preu i com sempre acabem la mar d'amics prenent un tè i parlant amb l'amic "cult" que sap anglès.

29 març

El bus encara no està arreglat. Maybe tomorrow. I don't know. El driver histèric i la visa que s'acaba demà. Passem el dia a l'hotel dormint tot lo no dormit. El manager i l'amic cult ens inviten a cervesa índia (ginebra amb aigua) i discutim "amistosament" alguns costums indis. La nit, com totes, maleïnt mosquits.

30 març

El driver s'ha calmat totalment. El bus surt finalment a les 4 h. Va més tort que mai. Hem de parar al cap d'una estona. Els dos dies i mig de reparació no han servit de res. El bus torna cap a Gorakhpur i la majoria de la gent, ja fins els nassos, agafem el primer autobús públic que passa fins la frontera.

A la frontera índia no tenim cap problema per lo del visat. I des de la frontera nepalí ens traslladem fins a Bairahawa a buscar un hotel per dormir. Full, full, full.. Ens volen fer dormir en llocs increïbles: una habitació plena de sacs i sense finestra, un balcó, etc. I per preus excessius, tractant-se del Nepal, és clar.

Al final trobem una habitació ..i amb mosquitera!, cosa imprescindible a la zona. Les dones fumen i beuen cervesa i es mostren més "llibertines" que les europees.

31 març

Agafem l'autobús fins a Pokhara. Viatge de 7 hores, impressionant pels seus paisatges.

Des de la finestra de l'habitació veiem l'Annapurna que està a 35 kilòmetres i el "Pic de la cua de peix"

1 d'abril

Pokhara és una ciutat allargada (i bastant llarga, per cert) que s'estén a banda i banda de la carretera.

Caminem 2 hores i mitja i no trobem el llac

2 abril

Anem a buscar el llac, el Pheawa Tal i el trobem. Un llac enorme al mig de les muntanyes i al centre del llac un petit temple dedicat a una de les manifestacions de Durga, una joia. Les pedres del llac, els troncs trencats que surten de l'aigua, les roques, és una paradís. Els freaks s'hi banyen, els nepalis s'hi renten.

3 abril

(Carta Josep a pares)

Des de la finestra, quan no hi ha núvols es veu l'Annapurna i el Dhaulagiri. La vegetació és exòtica i molt cuidada. Encara que és una ciutat de pocs habitants pots caminar durant dues hores, passant cases, arbres i camps, acompanyats per cabres i vaques i ocells de colors. Un aire fresc, sempre agraït, et recorda els gels penjats del cel que no estan lluny.

Pokhara està rodejada de muntanyes i enmig d'una gran vall. Té un gran llac i una petita illa amb un temple. Tot Nepal té aires medievals i és una petita lliçó de vida. (..)

Els nepalis són petits, riallers, van vestits molt macos. Són artistes amb els colors, plantant arbres, fent terrasses a les muntanyes, plantant el blat, amb les escultures, els temples, els treballs de fusta. Tenen més de xinesos que d'indis.

La religió i el sistema de vida van lligats, i sempre està present alguna pedra recordant a Shiva o fent honor a un arbre vell, al costat d'un riu, adalt d'una muntanya. (..)

És el poble més natural que he trobat. Tenen més a donar que a rebre. Dins la seva estructura "arcaica i feudal" tenen un món de llegendes i històries, barreja de creences i lògica vital. Així de senzill.

5 abril

Viatge cap a Kathmandú.

L'autobús està bastant atrotinat. Cada centímetre és preciós i és aprofitat al màxim per tots els que ens enxovem allà dins. No es pot disfrutar massa del paisatge (no per culpa del paisatge sinó de l'autobús). Fem 160 kilòmetres en més de 7 hores.

Les altes muntanyes cobertes de terrasses verdes cultivades; els homes, les dones, els nens i les nenes petits grim pant per les muntanyes porten penjant d'una cinta al

cap feixos enormes de llenya damunt l'esquena. És màgic. I perillós, per la carretera i per la forma de conducció, però penso que, posats a fer, morir aquí és un dels millors llocs per fer-ho, encara que no tinc cap pressa.

Els ulls dels nens són immensos i grisos i les mirades d'una claredat i puresa profundes. A un poble veig una casa amb la porta oberta on una parella fan l'amor tranquil·lament a la seva habitació mentre una dona cuina al costat.

Ens deixem portar al primer hotel que ens diuen. L'únic inconvenient, molt típic, és que al manager li agrada la conversa i se't fot a l'habitació per la cara.

6 abril

Molta vida, sobretot al Darbar Square. Només comprant alguna de les maravelles que veiem a les botigues podrien quedar-nos sense ni un rial. Però els temples també són maravelles i gratuïtes.

7 abril

Primer a l'ambaixada d'Índia per recollir la visa de transit (de quinze dies).
Passem per Balaju water garden , recinte sagrat convertit en parc públic

8 abril

Primer dia de l'any nepalí. Descobrim el centre de Darbar Square, on fins i tot les façanes de les cases són una obra mestra. Stupa de Swayambunath, amb 2000 anys de vibració.

(Carta a la família)

Nepal és una joia a la terra si realment és d'aquesta terra. És curiós, és l'únic país que hem trobat que s'entén molt bé amb els del voltant: Índia, Tibet i Xina. Els americans i els russos sembla també que tenen molt d'interès en ajudar a Nepal. I ells somriuen a tothom i agafen el que els interessa. Nepal ha aconseguit conservar-se verge i segueix molt bé el seu propi camí.

Tres mesos a Índia i pensavem que Nepal era una continuació. Però no, és fins i tot una altra raça, amb verdaderes bel·leses. Es beu molt licor i cervesa (potser d'aquí ve la seva constant alegria); les dones fumen i treballen com els homes; pinten els caps de bè de color carbassa estrident que els hi agrada molt pel que sembla, mengen carn i adoren a Budha i Shiva a la vegada. En realitat ho adoren tot. Camines pels carrers i a cada pas tens un temple, una estatueta. La més senzilla pedra la pinten de carbassa pel damunt i també l'adoren.

A Pokhara vem viure més la vida de les muntanyes, amb l'Annapurna al davant, les boires que desprenen els pics nevats, el llac amb petites cales i platges, les dones carregant llenya; molta influència tibetana. Aquí, Kathmandú és una contínua "borrachera" religiosa. A més és 1r. d'any. El tercer primer d'any que celebrem des que vam marxar. L'hem celebrat a Swayambhunat, una stupa adalt d'una muntanya. Fa 2000 anys que està allà, rodejada de templets i petites sutupes; tribus de monos hi viuen visitant contínuament els déus i menjant-se les ofrenes mentre et miren descaradament; a més d'ells, ovelles, oques i óssos són els reis de la muntanya.

La gent tocava la campana del temple, feien rodar els molinets de pregària. S'havien format dos grups de músics amb zings i tambors que tocaven amb moviments perfectament coordinats mentre cantaven per acompanyar el dinar ritual que se celebrava. Tiraven arròs enlaire i davant hi havia quantitat de petits bols plens d'arròs, cada un amb un pètal de flor, una mica d'espècies, i una moneda. Les olors, les músiques i un aire de 2000 anys i et quedes completament perdut. Nepal pot fer-te posar la pell de gallina més d'un cop. Tenen un secret, segur que tenen un secret.

Molt probablement ens quedem aquí una setmana més. Per una pensió força bé paguem una misèria (15 pts.cada un). El menjar surt més o menys com a Índia amb

l'avantatge de que pots disfrutar deliciosos plats xinesos, tibetans, nepalís, indis i occidentals, és a dir que recuperem els kilos perduts.

De moment els dos principals perills nepalís pels occidentals, pols i hepatitis, encara no ens han atacat. Completament prohibit beure aigua; és hepatitis segura, això és el que diuen i millor fer cas. Ells, però, en beuen i no els passa res.

Molt possible que agafem l'avió el 27 d'abril. Barcelona, glup!!

9 abril

El Museu és interessant, amb verdaderes joies . És el segon dia de la festa d'any nou. Processó amb músics, malabaristes,.. Aquests porten un pal on han lligat dues cues de cavall, una blanca i una negra. L'element més important de la processó és un gran carro que quantitat de persones estiren amb una corda. Una multitud segueix la processó.

10 abril

Patan. No hi ha gaire vida al carrer perquè és festa i està quasi tot tancat. Un altre Darbar Square i quasi tants temples i maravelles com a Kathmandú. La ciutat és molt antiga . Es veu més pobresa.

Seguim la processó del "gran carro" que avui és arrastrat fins a la següent plaça on hi ha un temple. El déu de la pluja, dins del carro, va de visita a casa dels diferents déus. Tiren xapati des de les finestres de les cases i es tiren gorres a l'aire.

11 abril

Ens quedem a Kathmandú; massa cansats per fer un d'aquests trekkings turístics. Retrobem els francesos del Karadeniz. Seguim una altra vegada la processó del carro que avui arriba fins al temple d'Hanuman, on grups espontanis de gent toquen mentre al mig un altre balla.

12 abril

Buddhanat Stupa, blanca, gran, de forma circular, amb terrasses a les quals es pot pujar, i totes les cases al voltant formant una plaça circular.

.....

I aquí s'acaba el diari i s'acaben les cartes.

Al final del viatge, l'últim dia, a l'aeroport tindrem moltes complicacions i dificultats. Amb l'avió a punt de sortir i nosaltres retinguts per la policia a una habitacioneta, perquè resulta que consideren que vàrem apurar massa els tres mesos de la visa (es veu que ens vàrem passar d'unes hores). I no ens deixen marxar. No tenim rúpies, només el bitllet de 100 francs (el Josep ha hagut de vendre una navalla per pagar els dos bitllets de l'autobus fins l'aeroport). La situació és crítica al màxim, la perspectiva d'estar detingut a l'Índia per raons burocràtiques promet moltes complicacions. Finalment, em surt un discurs desesperat sobre com el colonialisme anglès ha provocat aquest puritanisme burocràtic i administratiu que res té a veure amb l'espiritualitat i hospitalitat índies, i suposo que cansats de veure'ns i sense saber massa què fer amb nosaltres, ens deixen pujar a l'avió, amb tots els passatgers ja a dins i esperant el resultat del nostre "judici".

Arribem a Barna el 23 d'abril de 1976.